

свѣтлина като тихъ вѣтръ и въ нея се смѣсваха звуцитѣ на оркестра съ танца на силуетитѣ; ала Донъ Педро не забелѣза нищо. Той спрѣ дѣха си и въ очитѣ му се отрони безкрайна нѣжностъ, цѣлуна мълчаливо студенитѣ прѣсти на малката маркиза: сърцето му биеше тѣй лудо, тѣй глухо, а устнитѣ му трѣпнѣха побледнѣли, сякашъ шепнѣха нечие име. Отведнажъ той се изправи и притисна въ пригрѣдкитѣ си голитѣ рамене на маркизата; лицето му бѣше съвсемъ близо до нейното — той видѣ синитѣ блѣсъци на очитѣ ѝ, удавени въ лунна свѣтлина; устата ѝ се очъртаваха тѣнки и тъмни, извити като лѣжкъ, който пуца стрелата си. Донъ Педро бѣ истински кавалеръ — и тогава той каза:

— О, Лаура, азъ ви обичамъ, но азъ не мога да ви обясня това, тѣй като вие сте по-скѣпа отъ всичкитѣ ми мисли. Азъ чувствувамъ, че съмъ недостоеенъ за това признание, защото азъ би трѣбвало да бѣда поетъ, за да ви разкрия всичкото щастие, което ме побеждава: вижте какъ трепери ржката и какъ е тиха нощъта, може би, азъ трѣбва сега да мълча.

Той колѣнчи и цѣлуна дрехата на малката маркиза; въ джгитѣ на парка изгаряха сини огньове, фонтанътъ смѣси бисеритѣ си съ звездитѣ на далечината, славейтѣ извезваха съ колоратуритѣ си скѣпниятъ брокатъ на нощъта. Бѣ тихо и чисто; тогава времето отрони въ неподвижността на въздуха прозрачната си трѣпка. Внезапно малката маркиза се усмихна.